

11244

192

COZI

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VILÁGÁRPA
10
FOLYÓIRAT

A Bestia

11.244

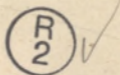

Nagy Károly regénye

192.szám

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

M. 244 / 192

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR

Növedéknapló

193 5 év 3221 sz.

A BESTIA

REGÉNY

IRTA

NAGY KÁROLY

ÖSSZEKÖTÉS

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Paramount.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovacs Denes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P,

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Mondják, hogy ha az ember el akar beszélni egy történetet, legjobb, ha az elején kezdi. Én azonban visszás helyzetben vagyok, mert nem tudom pontosan, hol kezdődik az én történetem, illetve az ő... szóval a mi történetünk.

— Igen, ez nikotinmérgezés — mondta az orvos, mikor kikopogtatott és meghallgatta a szív-
működésemet és tudomásul vette a szimptomá-
kat és felvette a honoráriumot.

— Súlyos?

— Nem. Egy-két nap alatt rendbejön, de az idegei...

— Igen, az idegeim... tudom.

— Legjobb lesz, ha elutazik.

— Hová utazzam?

— Olyan helyre, ahol sokat lehet levegőn, sportolhat, szórakozhat. Menjen St. Moritzba.

— St. Moritz. Helyes.

— Biztosítom, hogy rendbejön egy-kettőre. Egy kicsit megártott önnek a cigaretta és a szerelem.

Mosolyog. Én is mosolyogtam.

— És ha nem utaznék el?

— Azt nem ajánlanám. Most még nem túlságosan súlyos a helyzet, de nem szabad továbbra is elhanyagolni.

— Végzetessé válhat?

— Hát, ami az idegeit illeti...

— Nagyon gyengék?

— Nagyon.

— Akkor megyek. Még ma

— Hát akkor jó utat. Viszontlátásra.

— Viszontlátásra.

Elment. Beszólítottam az inasomat.

— Jóska, csomagolj be, hozz rendbe mindent. Holnap délelőtt elutazom.

— Igenis — felelte szolgálatkészen — hosszabb időre tetszik?...

— Lehet... még nem tudom... lehet, hogy három-négy hétre...

Az ajtóban megfordult és bizonytalan hangon kérdezte:

— Kérem, a női holmit, a pizsamákat, meg a...

Közbevágtam.

— Nem, — mondtam élénken és talán kissé türelmetlenül is — egyedül utazom.

Persze, Giziről meg is feledkeztem. Ez mértékadó jelenség. Ha egy férfi utazni készül és maximum a második gondolata nem a szeretője, akkor már vége a szerelemnek. Ezt csak úgy általánosságban mondtam, mert hisz köztünk nem is volt soha szerelem, a szó nemesebb értelmében... Gizi szép volt és annakidején nagyon tet-

szett nekem, kedves és kicsi hiján szerény is tudott lenni, de alapjában véve nem volt fontos és mostanában úntam is már egy kicsit.

Nem, sohasem voltam szerelmes Gizibe. Kis színésznő volt, abból a fajtából, akik inkább nők, mint színészek, nagyon fekete hajjal és egy kicsit kreolos bőrrrel, dicséretére pedig felhozom, hogy míg a szóbanforgó többiek főleg a színpadon szeretők és az ágyban színészek, addig ő kedves és természetes volt, jókedvű és tehetséges, egészen addig, míg a színpadra nem lépett.

Hallottam, amint Jóska odabenn zörög és katog a bőröndökkel. Én valami könyvet vettem elő és ledültem egy kicsit. Aztán csengetést hallottam. Itt van Gizi...

Jóska kiment, hogy ajtót nyisson. Gizit azon a szobán keresztül vezette be, amelyikben csomagolt. Suttogva váltottak néhány szót, aztán Gizi belépett.

— Szervusz — mondta és megcsókolt.

Felkeltem, lesegítettem a kabátját és megkértem, hogy üljön le.

— Elutazol? — kérdezte és nem ült le.

— Elutazom — feleltem és leültem.

— Hová?

— St.-Moritzba.

— Miért ilyen hirtelen?

— Tudod, hogy én a gyors elhatározások embere vagyok.

— De valami oka csak van, hogy... tegnap még egy szót sem szóltál a dologról.

— Beteg vagyok. Kezeltetni kell magam. Levegő és környezetváltásra van szükségem. Két óra múlva utazom.

— Egyedül?

— Egyedül.

— És én?

— Nézd Gizi, az orvos azt mondta, hogy az idegeim... és különben is, már régen akartam mondani, hogy ...

Közbevágott. Éppen idejében. Mégsem olyan buta, mint gondoltam.

— Na, ez a legjobbkor jön! Így legalább nem okozok nagy fájdalmat neked... Ugyanis van valaki... színigazgató... kell, hogy megértsd... nekem a karrierem függ tőle...

Helyben vagyunk! Sokkal jobb így és sokkal szebb. Uriember mindig adja meg a nőnek azt a látszatot, mintha az szakítana. Még ez sem legyen meg nekik, ha már elhagyjuk őket? Folytasd drágám, egyenesen örömet okozol nekem, hogy ilyen fölényes vagy. Egész jó kedvem kerekedett. Hazudj csak nyugodtan tovább...

— Szóval? — mondtam hangosan és igyekeztem, hogy a hangomba bizonyos megilletődött árnyalat vegyüljön.

— Szóval, szívem, mi szép csendesen elbúcsú-zunk egymástól. Nem, ne mondj ellent, ennek így kell lenni. Szedd össze magad. Légy férfi.

Elmosolyodtam.

— Legyek férfi? Pont most? Ne nehezítsd meg nekem a válást.

Lemondóan legyintett.

— Komisz fráter vagy, de én szerettelek. Így, ilyen komiszan és cinikusan, amilyen mindig voltál.

Odaléptem hozzá és két kezembe fogtam az arcát.

— Gizi — mondtam, — aznap, mikor enyém lettél, elhelyeztem a bankban a nevedre egy özszeget. Időnkint még tettem is hozzá valamit. Itt van a betétkönyv és a csekkfüzet. Fogadd el tőlem.

Kezébe vette a könyvet, de nem nyitotta ki. Könnyes volt a szeme.

— Elfogadom, mert megszoktam melletted, hogy jól éljek. Nehéz volna most egyszerre lemondani róla.

Felállt és a kabátja után nyúlt. Kicsit meghatódtam.

— Köszönöm, hogy kedves voltál hozzám és ne haragudj rám — mondtam.

Hozámhajolt és megcsókolta a számat.

— Jó utat és mielőbbi gyógyulást — felelt. — Vigyázz magadra. Ne cigarettázz sokat és azt a fejfájás elleni port ne felejtsd itthon. Ott van, a toaletasztalon a baloldali fiókban.

Kikísértem az előszobába és megcsókoltam a kezét.

Kisétált az életemből, egyszerűen és komplikációk nélkül, éppen úgy, ahogy jött.

Tulajdonképpen kicsit valószínűtlennek tűnhet, hogy ezeket a dolgokat, így le tudom írni, most és ebben az állapotban, de vannak helyzetek, mikor az életünk egyes jelenetei fokozott és határozott kontúrokból rajzolódnak elénk és olyasmi is eszünkbe jut, amit már régen elfelejtettünk.

*

Már felmagasodtak oldalt a svájci hegyek. Valahol messze ott sejtetem a Jungfraut, a hegyek királynőjét. Északon néhány hófelhő füstszínűre festette az eget.

A Grand Hotelben szálltam meg. Nem tudom, miért, de először életemben ragaszkodtam az élethez. Követni akartam az orvos utasításait. Kiegyeztem a kényelemszeretettel, ebéd után nem feküdtem le, hanem felcsatoltam a korcsolyámat és kimentem a jégre.

Négy napig éltem így. Korcsolyáztam és síalpakon nagy túrákat tettem. Éreztem, hogy az egészségem rohamosan javul.

A negyedik nap este lementem a hallba, hogy megírjak néhány levelezőlapot, mely műveletet feleslegesnek, sőt helytelennek tartottam. Miért szükséges, hogy az ismerőseimnek keserű szájízt csináljak? «A fene egye meg, míg mi itthon robotolunk, ő...»

Rágyujtottam egy cigarettára és megcímeztem az egyik kártyát. Aztán eszembe jutott valami és hátradőltem a karosszékekben. Ebben a pillan-

natban hallottam, amint megperdül az előcsarnok forgóajtaja. Rövid és heves párbeszéd; a portás recsegő baritonjába ingerült lejtésű, de szokatlanul puha női hang vegyül. Aztán súroló lépések a szőnyegen. Valaki bejött a hallba. Nem láttam, kicsoda, mert háttal ültem a bejáratnak.

Most kinyílt jobboldalt az iroda ajtaja és a hoteltitkár lépett ki a hallba. Egyenesen a háttam mögött álló, vagy ülő valakihez sietett és hangosan üdvözölte.

— Isten hozta, Madamel!

— Mondja kérem, mi történik itt, micsoda dolog ez, — felelte köszönés helyett az előbbi női hang.

— Bocsánat, Madame... a portás az imént telefonált nekem, kétségbe vagyok esve, de tévedés történt...

— Hogy lehet itt tévedni? Önök nagyon jól tudják, hogy minden filmem után ide jövök pihenni.

(Szóval filmszínésznő.)

— Igen, asszonyom, de minket félrevezettek... a lapok azt írták, hogy a felvételek még legalább egy hónapig eltartanak. Hiszen ön is olvashatta... így történt, hogy nem számítottunk rá... hiszen ha ön írt volna...

— Ugyan, titkár úr, már megmondtam önnek, hogy nekem az ilyesmihez nincs sem időm, sem türelmem. Igazán nem olyan nagy dolog figyelemmel kísérni a munkámat. Akkor nem

lehet tévedés. Egyszóval én ragaszkodom az apartemente-omhoz. Nem vagyok hajlandó új szobákkal kísérletezni. Engem ez idegesít. Új szobában aludni sem tudok.

(Hisztériás kis dög.)

— Kérem asszonyom, kivételesen foglaljon el más szobákat. Mondjuk a kék apartemente-t. Gyönyörű kilátás a...

— Nem vagyok kíváncsi a kilátásra. Ki foglalta el a szobáimat?

— Egy úr Budapestről.

— Magyar?

— Igen.

(Hogy is mondják a külföldiek? A magyar nagyon lovagias nép. Ez képes és elkéri a szobámat.)

— Biztosan valami lókereskedő — mondja önagsága dühösen.

— Lókereskedő? Miért gondolja?

— Mert úgy tudom, a magyarok főleg lótenyésztéssel foglalkoznak.

(Na, megállj, te bestia! Oda akartam adni a szobát, de már most nem adom. Ha megpukadsz, akkor sem. Szóval még mindig itt tartunk? Lótenyésztés, gullasch, tschikkosch, fokkosch? Nem adom a szobát.)

— Nagyságos asszonyom, túloz. Ez nagyon előkelő úr.

— Szóval nem valami vadember?

— Szó sincs róla.

— Nos, én úgy hallottam, hogy a magyar na-

gyon udvarias nép. Talán kérje meg nevemben, hogy cseréljen velem.

(Nna, helyben vagyunk.)

Megmozdultam a bő fotőjben és láthatóvá tettem magam. A titkár észrevett.

— Oh pardon, hiszen ép itt van Monsieur Csák...

Odasietett hozzám.

— Monsieur Csák, nagy szívességre kérném, ha nem venné rossz néven.

— Parancsoljon.

— Ugyanis... hm... ugyanis megérkezett egy régi vendégünk, Madame Gloria Blondi, a nagy filmdíszlettervező.

(Szóval nem filmszínésznő. Mindegy, a szobát akkor sem adom.)

— Tehát?...

— Tehát arra kérném, legyen olyan kegyes és adja át neki a szobáit.

— A szobáimat? Ön tréfál titkár úr.

A titkár selyemzsebkendője után nyult és megtörölte a homlokát.

— Nem tréfálok, kérem. Hogyan is merésznék, de arról van szó, hogy Madame Blondi rendszerint azt az appartemente-t kapja és most elszámítottuk magunkat. Önnek adtuk és...

(Hagyjam még dadogni szegényt? Nem hagyom. A szobát úgy sem adom a lótenyésztés óta.)

Hallottam, hogy Gloria Blondi a hátam mögött néhány lépést közeledik, várva a választ.

— Szóval, hogy adjam át... úgy-úgy... apró-
pos, milyen nemzetiségű a művésznő?

A titkár csodálkozva nézett rám.

— Német.

— Német? Érdekes.

— Micsoda, kérem?

— Hogy filmdíszlettervező.

— Még pedig világhírű, kérem. Hiszen való-
színűleg hallott már róla egyet-mást, Monsieur
Csák...

— Hallottam, de akkor is meg vagyok lepve.

— Miért, kérem?

— Én ugyanis eddig azt hittem, hogy a néme-
tek főleg sörgyártással foglalkoznak.

Valami halkán recsent a hátam mögött és
olyasféle zajt hallottam, mint mikor valaki a fo-
gát csikorgatja. A következő pillanatban elém-
lépett az asszony.

—Kérem — mondta a titkárnak — mutassa
be nekem ezt az urat.

— Igen... bocsánat... Monsieur Csák.

— Én Gloria Blondi vagyok.

Felemelkedtem és lusta korrektséggel meg-
hajoltam.

Gloria a titkárhoz fordult.

— Köszönöm monsieur Rapin. A többit majd
én intézem el.

— Amint parancsolja.

Elment. Örült, hogy elmehet.

Gloria Blondi leült velem szemben. Magas,
nagyon karesu nő, huszonhétéves lehet. A

haja csodálatos. Barnásvörös, olyan sötét rozsdaszínű. Vörös bestia. Szép bőre van.

— A... sörgyártás a lótenyésztésért volt?

— Igen.

— Gondoltam. Haragszik?

— Igen. Haragszom.

— És hajlandó lakást cserélni velem?

— Nem.

— Nem?

— Nem, drága művésznő. Be akarom bizonyítani, hogy a magyar nem is olyan lovagias nép, mint önök gondolják. Vagy legalább is nem erről vagyunk híresek. Én tudom, hogy illene átadnom a szobákat, de nem adom, hogy lássa, mennyire nem vagyok lovagias. Ezzel szemben az önök studióiban rengeteg filmet forgattak, amelyet magyar ember írt, vagy rendezett, vagy játszott... nem beszélve arról, hogy volt egy Liszt Ferencünk, egy Petőfink, egy Ady Endrénk.

— Igen... hiszen én ezt tudom... — felelt halkán. — Kicsit dühös voltam erre a lehetetlen alakra és...

Most hirtelen valami sárga fény villant a szemében. Igaz, el is felejtettem mondani, hogy zöld szeme van.

— Hát rendben van. Ha nem cserél, nem cserél. Elfoglalom, amit a titkár kínál. Hanem...

— Nos?

— Nézze, én pihenni jöttem ide. Pihenni és szórakozni. Az itt előfordulható ismerőseimet unom. A munkám nagyon kimerített és társa-

ságra van szükségem. Vacsorázzék ma este velem.

— Nagyon szívesen.

— Helyes. Legyen kilenckor az étteremben.

• Felállt, intett az egyik boynak és pár pillanat múlva eltűnt a liftben.

Elgondolkozva néztem utána. Vajjon mit jelent ez? Mit akarhat? Mindegy. Fölényes nő. Okosnak látszik. Mindenesetre jó vacsorapartner lesz. Esetleg ...

*

— Szeretem a pisztrángot — mondta.

Kitűnő gasztronómus. Ragyogóan válogatta össze az ételeket. Sokat és sokféléet evett.

Egyébként a filmjeiről beszélt. Új díszletterveiről. A berlini filmgyártás lehetőségeiről. Neubabelsbergi kulisszatitkokat árulj el. Pletykált, de nem ízléstelenül. És szép a haja.

— Hát maga mit csinál tulajdonképpen?

Kicsit szégyenkezve vontam vállat.

— Semmit.

— Miből él?

— Nagy vagyonom van. Birtokaim.

— Sok?

— Sok. Ötezer hold.

— Szép. És mondja, nem unatkozik?

— Néha.

— Én nem tudnék így élni. Az ilyen impro-
duktív életmód cinikussá teszi az embert.

— Lehet, hogy igaza van. Néha én is terhesnek érzem a semmittevést.

Azt hiszem, felesleges volna tovább részletezni a dolgot. A beszélgetés hasonló mederben folyt tovább.

Hogy a keze nagyon szép, hosszú, keskeny, ideges ujjak, óriási brilliáns-solitaire, ezt csak akkor vettem észre, mikor az asztal fölött hozzáért az enyémhez.

Felkisérttem a lépcsőn. Mikor a szobám előtt haladtunk el, idegesen felkapta a fejét és megállt. Felém fordult. Nagy, zöld szemét karikára nyitotta, ahogy a szemembe nézett. Most megint láttam a sárga lángot.

— Csókoljon meg! — mondta hirtelen.

Pillanatig meglepődve álltam.

— Itt? — mondtam és körülnéztem a folyosón.

— Igaza van. Menjünk be.

Kinyitottam az ajtót és beléptünk a szobába. A hangulatámpolna vörös fénye biborszínűre festette csodálatosan fehér bőrét. Valószínűtlenül karcsú dereka után nyúltam és megcsókoltam félignyilt száját.

A teste úgy vonaglott a karjaimban, mint egy furulyával transzba hozott kígyó. Belemarkolt a hajamba és megharapta a számat. Kiméletlen mozdulattal szakítottam le róla a fekete selyem ruhát. Megfürösztöttem ujjaimat a bronzsínű fürtökben. A csókja úgy égette a számat, mint a szaharai vándorét, a háromnapos szomiuság.

Gloria Blondi nem ellenkezett. Áiult erővel szorította a vállam és soha nem érzett tűzzel

csókolt meg. A szenvedély mindent elsöprő tüzével ragadott magával, míg bennem is felgyúlt az olthatatlan tűz. Ilyen csókokat nem kaptam és nem adtam soha

Az állólámpa vörös fénye pedig úgy ragyogott mögöttünk, mint a vesztaszűzek kezei nyomán az örök tűz...

*

Így lett az enyém először Gloria Blondi, a világ legnagyobb filmdíszlettervezője. Még nem tudtam, mi történik velem? Éreztem, hogy valami lángragyúl bennem, éreztem, hogy ez a láng terjed, magasan, pirosan és olthatatlanul, mint egy kigyulladt naftaforrás, amelyben el kell égni.

Furcsa érzés ez most nekem. Nekem, aki borzongva ülök az íróasztalomnál és írok és emlékezem és lenézek időnként a lábamnál fekvő halálbadermedt asszonyra, akinek márvány-merevvé fagyott vonalai puha simogatásra hívják a kezem és én nem merek hozzányúlni, mert tudom, hogy olyan hideg érintésű lenne a teste, mintha kétezeréves nővérét, a milói asszony szobrát simogatnám meg.

*

A kábult éjszaka után, józanul ébredtünk. A reggelinél, amit felhozattam a szobámba, közömbös dolgokról beszélgettünk. Gloria zöldfényű

szemei hidegen csillogtak elő szokatlanul magas homloka alól, mint valami alabástrom-szobor arc keretébe foglalt két mélytűző smaragd. Én magam jókedvű voltam és felületes, mint mikor a férfi következményektől mit sem tartva együtt van a nővel, akivel a véletlen egy kis kalandra összehozta.

Hatalmas étvággal ette a teából, paradicsomos sonkából, angol szalonnából és worchesteres befsteakból álló reggelit. Nem fogyókúrázott, mint a sok szerencsétlen, csont és bőr nő, akik az egész életüket megkeserítik a keserű teával és a száraz kétszersülttel, csak azért, hogy ne hízzanak pár dekát, mert hiszen az életük célja csak az, hogy tessenek a férfiaknak.

Itt van ez az asszony. Nagyszerű kisportolt testén egészséges izmok feszülnek, a barnásárnyalatú bőr alatt. Nem fogyókúrázik, de nincs is szüksége rá.

Mikor befejezte a bőséges reggelit, hátradőlt a székén, cigarettára gyújtott és egyik szemöldökét felvonva, furcsa mosollyal nézett rám

— Gloria — mondtam és felálltam —. behozok a szobájából egy pongyolát. Így azért még sem mehet a folyosóra.

— Helyes. Épp kérni akartam, ha nem terhelem ...

Behoztam a pongyolát és felsegítettem rá.

— Köszönöm — mondta, aztán a díványhoz sétált és leült. Hosszú, selyemharisnyás lábát maga alá húzta és megint mosolygott.

— Mondja csak, Tommy — fordult hirtelen felém —, mit gondol maga, miért lettem én alig néhány órai ismeretség után a magáé?

— Nem tudom — feleltem. — Talán így hozta magával a hangulata. Talán van valami bennem, amit másban nem talált. Talán megtetszettem, vagy ...

— Vagy? — kérdezte érdeklődve:

— Vagy talán egyszerűen nem birt a vérevel ...

No igen ... ezt nem lett volna szabad mondanom. Ezt az utóbbit. Akkor talán nem győzött volna le már az első napon. Ez kemény volt és kíméletlen. Durva és felesleges. Láttam, hogy összeszedi magát és döntő csapásra készül.

Egy pillanatig csend volt.

— Gondolkoztam rajta, hogy megmondjam-e magának könnyű győzelme végső okát — felelte. — Hát most megmondom. Jól figyeljen kérem: Én az az asszony vagyok, aki a célját minden módon és mindig eléri. Az akaratát keresztülviszi mindenképpen. És nem válogat az eszközökben. Mindenáron, érti, mindenáron eléri, amit akar ... Nos, én a régi, megszokott szabámban akartam aludni ... Ezért ... érti? ... kizárólag ezért történt ...

Diadalmasan és fölényes, kihívó mosollyal nézett rám és a tegnap megfigyelt sárga láng, megint ott táncolt egy pillanatig szemei irisze körül

Még most is összeborzongok attól a hideg, sárga fénytől. Azóta sokszor láttam. Néha csak világított, mint az északi fény egy kis ellopott sugara, néha lobogott, mint egy fáklya a kincs-kereső Borgiák kezében, néha pedig lángolt, magas, mindent elnyelő lángokkal, mint Savaranola máglyája.

De csak később jöttem rá, hogy nekem is el kell égnem benne.

*

Ez a beszélgetés az első reggelen nem váltott ki belőlem dührohamot. Véresre korbácsolt férfi-hiúságomon nagy erővel uralkodtam. Körülbelül úgy viselkedtem, mint a vívó, aki ravaszul kiszámított tuszt kapott.

Meghajtottam a fejem és mosolyogva mondtam.

— Ha valaki annyira ragaszkodik egy megszokott lakáshoz, hogy ilyen áldozattól sem riad vissza, az megérdemli, hogy az ellenfél beadja a derekát. Azonnal intézkedem, hogy a holmiját áthozzák és az enyémet elvigyék innen.

Nem vártam választ. Bólintottam és kimentem a szobából. Elfoglaltam a kék apartamente-t, közben azonban arra gondoltam, nem volna-e helyes, ha sürgősen elutaznék. Később azonban elvettem ezt a gondolatot. Nem, nem szabad megfutamodnom.

Három napig ügyesen elkerültem, hogy találkozzam vele. Bevallom, kicsit nehezemre esett a

dolog, mert különösen esténként mind sűrűbben jutott eszembe Gloria. Megtörtént, hogy egy könyv olvasása közben elmosódtak a betűk és megjelent helyettük az asszony két, hidegzöld szeme. Mikor lefeküdtem és eloltottam a lámpát, kirajzolódott előttem finomvonalú selyemharisnyás lába, valószínűtlenül karcsú dereka, bárszonyérintésű bőre. Olyan intenzíven, hogy ki kellett nyujtanom utána a kezem. És ez a kéz ökölbesorult, mikor a levegőt markolta meg és ökölbesorulva zuhant vissza a paplanra.

A negyedik napon sielés közben találkoztam vele. Senki nem volt a közelben és oly hirtelen bukkant elő egy emelkedés mögül, hogy csak akkor ismertem fel, mikor mesteri krisztiániát csinált előttem.

— Hogy kerül maga ide? — kérdeztem meglepődve.

— Most azt is mondhatnám, hogy véletlenül, — felelte, — de nem vagyok olyan gyenge, hogy hazugságokhoz kelljen folyamodnom. Maga után jöttem. Van cigarettája?

— Parancsoljon.

Rágyujtottunk és az enyhe lejtőn csendesen siklottunk lefelé.

— Gondolom, nem azért jött utánam, mert otthon felejtette a cigarettatárcáját.

— Nem. Beszélni akartam magával.

— Nagyon megtisztel. Tessék.

— Miért nem mutatkozik? Miért kerüli a találkozást?

Cigarettám kéken kígyózó füstjét néztem a hideg levegőben.

— Maga igazán különös asszony, Gloria. Miért akarja magát primitív áldémonnak, vagy falusi libának feltüntetni. Hát elképzeld, hogy azok után, amiket akkor a szemembevágott, én még előfordulhatok az életében?

— El — felelte nyugodtan.

Ez az indolens nyugalom felbőszített.

— Lehet, — mondtam összeszorított foggal — ez azonban cseppet sem kölcsönös. Én nem tudom elképzelni, hogy maga még számottevő szerepet játsszék nálam

Mosolygott.

— Annyira megbántottam?

— Ne akarjon tőlem diákos sértődöttséget ki-provokálni, amin aztán kedvére mulathat. Csak annyira bántott meg, amennyire akart. De az is lehet, hogy túlbecsülte egvéni varázsát. Mindent feltett egy lapra és vesztett.

— Gondolja, hogy vesztettem?

— Tudom.

— Figyeljen ide! Ma este szeretnék magával vacsorázni. Nálam, a szobámban. Ott majd megmagyarázok mindent. Feljön?

— Nem. Most megint túlbecsülte az erejét. Értse meg végre, hogy nem egy hűszesztendős ifjúval van dolga, akit megőrizhet a pompás testével. Aki aztán nem lát és nem hall és nem gondol egyéb-re, mint a maga rozsdaszínű hajára és akinek ennél fogva fát vághat a hátán. Aki,

ha elővesz egy könyvet, elmosódnak a betűk a szeme előtt és megjelenik helyettük a maga hi'degzöld szeme. Aki ha lefekszik, süti a testét az ágv és a maga finomvonalú selvemharisnyás lábára gondol és valószínűtlenül karcsú derekára. Nem. Én ezen már túl vagyok és van erőm, hogy ellent tudjak állni.

— Ezt nem mondja komolyon.

— Egész komolyan mondom. Efelől nyugodt lehet.

— Én nem vagyok az az asszony, akit egy éjszakai kalandra meg lehet kapni. Vagy olyan-nak tart?

— Nem tartom olyannak. Én nem gondoltam, hogy a mi dolgunk egy éjszakára szól, de maga nagy hibát követett el és most mindketten visel-jük a hiba következményeit. A mi dolgunk befe-jeződött. Nincs folytatása.

Felvonta a szemöldökét és bizonytalan hangon kérdezte:

— Nem kellek?

— Nem! — mondtam.

Megrebbent a szája, mintha mondani akarna valamit, de aztán mégis hallgatott. Hirtelen bele-nyomta sibotjait a hóba és nagy ugrással, köszö-nés nélkül eliramodott.

Megkönnyebbülten lélekzettem fel. Büszkének és erősnek éreztem magam és erőmet még hat-vánvoztatbannak tekinthettem, hiszen valóban nagyvont kivántam. Ez az asszony jobban nvugtalanított, mint bármilyen más nő azelőtt.

Most azonban úgy éreztem magam, mint a fiatal leány, aki ellenállt egy nagy kísértésnek

és megőrizte a tisztaságát. Új cigarettára gyujtottam és jókedvűen dudorászva indultam a szálló felé.

Persze estére egy kicsit alább hagvott a «vagyon olyan legény, mint te» hangulatom és nagyon meg kellett erőltetni magam, hogy ellent tudjak állni annak a kis ördögnek, amely az érzékeimen uralkodik. Ötpercenként kellett erőlyesen rendreutasítanom, mert nagyon nyugtalanzkodott. A hotelemtől jó messzire eső étterembe mentem vacsorázni, hogy a kísértésnek elejét vegyem. Átböngésztem az összes képeslapokat, amelyeket csak megkaphattam, de a kis ördög csak nem hagyott békét.

«Susanne Lenglen, a tenniszvilágbajnoknő szervál» — olvastam egy fénykép alatt.

— Te egy marha vagy öcsém! — suttogta kihívó hanghordozással a kis ördög. — Most nála lehetnél és...

«MacDonald angol miniszterelnök nagy beszéde Genfben.»

— Olyan a teste, mint a selyembársony...

„Einstein előadást tart a Michigan-egyetemen.“

— Most a bronzhajában turkálhatnál ujjaiddal és megcsókolhatnád a száját...

„Marlene Dietrich és rendezője, Joseph v. Sternberg.“

— Emlékszel a két telt, fehér karjára, amely?...

«Max Baer, az amerikai boxvilágbajnok training közben.“

— És a csípője...

— Elhallgass, te szemérmetlen fickó — üvöl-

töttem magamban, érzéseim hűbérurára — mégis hallatlan gazság, hogy nem hagysz békét, mikor tudod, hogy ebben a küzdelemben nem szabad alulmaradnom. Én férfi vagyok te-tőtől talpig és. . .

— Te egy marha vagy, ezt már azelőtt is mondtam, — vágott közbe ellentmondást nem tűrő hangon. — Ha olyan jól tudsz legénykedni, akkor mit nyavalyogsz esténként? Akkor miért veszel be veronált, ha el akarsz aludni, mint valami üresfejű, férjdöglesztő hisztérika, a Váci-utcából?

— Nem érted, te örült, hogy nem alázhatom meg magam?

— Én csak azt értem, hogy olyan a teste, mint a tüzes láva s hogy az ujjaiból, melyek végigsimítanak, mintha szikrák pattannának elő. Szamár vagy fiam, vén szamár. Tudod?

— Fogd be a szád! Nem vagyok kíváncsi a véleményedre.

Felugrottam, fizettem és elindultam hazafelé. A friss hideg levegő lehűtötte égő homlokom és kijózanított egy kicsit. Majdnem jól éreztem magam, mikor felvettem a pizsamámat és végigdültem a diványon, hogy elolvassam az új Werfel-regény utolsó fejezetét.

Elégedetten állapítottam meg, hogy jól megy az olvasás. Érdeklődve vágtam át magam Werfel hosszú körmondatain és helyenkint terjengős elemzésein.

Mintegy félóra múlva, hirtelen megmagyaráz-

hatalatlan izgalom fogott el. A következő percben kopogtak az ajtón.

Gloria állt a küszöbön.

Aranysárkányos, fekete japán kimonót viselt, melyet összefogott a mellén. Könnyű léptekkel suhant oda a diványhoz és kivette a kezemből a könyvet.

— Itt vagyok — mondta halkan.

— Mit akar?

— Ne gorombáskodjék, azzal nem megy semmire. Hogy itt vagyok, azt jelenti, hogy magam jobban érdekel, mint gondoltam. Hogy pedig én ne kelljek magának, ez a legkevésbé sem valószínű.

— Nagyon biztos a dolgában. Maga nagyon sokra tartja magát.

Nyugodt mozdulattal nyúlt a cigarettadoboz felé.

— Csak annyira, amennyit érek. Na, kár a vitáért. Én kellek neked!

— Nem kell. Azt akárhol megkaphatom. Akárcitől. Csak pénzkérdés...

— Faragatlan fickó! Nem fogok megsértődni! Azért sem!

— Dehát voltaképpen mit akar tőlem? Mik a tervei? Mi a célja?...

Leverte a hamut cigarettájáról és mosolyogva kérdezte.

— Mi ez? Intervju? Olyan nehéz elképzelni velem egy viszonyt? Olyan borzasztó lenne? Mondd Tommy...

Hirtelen felegyenesedtem és elkaptam a vállát.
— Igenis borzasztó lenne, te cinikus bestial
Már megmutattad egyszer, mennyire ura vagy
minden helyzetnek. De gyönyörű is lenne...
igen... már azt is megmutattad egyszer... —
tettem hozzá halkán.

— Kellek végre?!

— Nem kellesz.

— Örült vagy. Hát volt már az életedben olyan
asszony, mint én? Kaptál te valakitől olyan csók-
kokat, mint tőlem? Nem érzed, hogy olyan sze-
relmet, amilyent én adhatok neked, csak egy-
szer az életben kaphat egy férfi?

— Nem érzem. Ne gondold, hogy akit egyszer
megcsókolsz, örökre kiszolgáltatta magát neked.
El fogok utazni innen. Mindenütt kaphatok
olyan asszonyt, mint te vagy. Mit gondolsz te,
milven tüzes a spanyol leányok csókja? Mit tu-
dod te, micsoda érzés egy férfinak lángragyúj-
tani valamelyik hideg norvég szépséget? Mit
hallottál te már az arab nők szerelméről?

Szó nélkül kiegyenesedett. Szétnyitotta a ja-
pán kimonót.

— Ez a test neked nem kell?

Éreztem, hogy elhomályosul a szemem és re-
meg a kezem, ahogy végigsimítok a homloko-
mon. Egyszerre bizonytalanná vált a hangom.

— Nem... nem kell — mondtam kínlódva.

— Hazudsz! Gyáva kis sakál vagy, kellek!

— Igen, kellesz! Kellesz! Csak te!...

És odarántottam magam mellé.

Néha a legfelzaklatottabb állapotban is van egy-két logikus, tiszta pillanatom. Ez egy kicsit kiábrándító. Például emlékszem, hogy ott, akkor, abban a robbanó pillanatban átfutott az agyamon, hogy most vajjon ki győzött kettőnk közül? Én, a diadalmas férfi, vagy ő, a szerelmet kolduló asszony? . . .

*

Ó, nem panaszkodhatom. Az a négy hét, ami ezután következett, felért az egész élettel. Pedig ez nem volt szerelem, melyet ideális mértékkel mérnek. Az érzékeink tomboló, néha szinte gyűlölködő, veszett csatája volt. Néha valami megmagyarázhatatlan vágyat éreztem, hogy egy csókkal belefojtsam a lélekzetet örökre.

Ez azonban rendesen csak egy percig tartott. És még valamit! A józanság óráiban is kíváncsian tudott maradni. Pedig ez ritka tudomány. Kevés nő érti. Feltűnő intelligenciával és kultúrával beszélt nekem. művészetről és irodalomról, versről, regényről és szoborról, Michelangelóról és Josephine Baker-ről és közben volt egy-egy gesztusa, arcjátéka vagy mozdulata, amely a fejembe kergette a vért. Ahogy felemelte a karját, hogy a haját megigazítsa és közben felsúszott rajta a pongyola bő ujja, ahogy keresztberakta selyemharisnyás lábát és egy pillanatra, szinte csak sejtelmesen meösvillant egy szemernyi fehérség ott, ahol bevégeződik a harisnya, ahogy előrehajolt, mikor a teát betöltötte és én reflex-

szzerűen odakaptam a szemem nagyszerű dekol-
tázsára... És mindez természetes volt. Nem volt
egyetlen csinált momentuma. Igen, ő volt az a
százszázalékos asszony, akiről az írók írnak, de
írás közben is meg vannak győződve róla, hogy
ilyen asszony egyáltalán nincs, csak ők találták
ki. És büszkék rá.

Pedig Gloria ilyen asszony volt.

Egy hét múlva mozdultunk ki először a ház-
ból, hogy egy nagy sítúrát tegyünk. Egész nap
éreztek a sport csodálatos, mindennel kibékítő
nagyszerűségét. Estefelé egy magányos kis me-
nedékházat találtunk és elhatároztuk, hogy ott
töltjük az éjszakát.

Gloria boldogan tapsolt.

— Nagyszerű lesz Tommy! Én fogok főzni.
Kibontjuk a konzerveket, csinállok teát és olyan
vacsorát csapunk, amelyet nem kapunk a vilá-
gon sehol. És én fogok ágyazni. Tel Tudod, hogy
én még soha életemben nem ágyaztam.

— Na, — mondtam — akkor az az ágy is jól
fog festeni. Már látom, hogy nem fogok aludni
egy szikrát sem.

Sértődötten nézett rám.

— Hallod, ez aztán szemtelenség! Te abban
az ágyban, amit én csinállok neked, aludni
akarsz?

Ezen aztán mind a ketten nevettünk. Felkap-
tam az ölembe és szertartásosan körüljártam
vele a menedékházat. És újra nevettünk. Boldo-
gan és egészségesen.

Aztán nekigyürköztem és tüzet raktam. Felbontottam a konzervdobozokat, ő pedig főzött és énekelt és nevetett, időnkint hozzámlépett és megcsókolt, azt mondta, hogy ez a nászutunk, a szeméből végkép eltűnt a sárga láng és én abban a pillanatban sehogy sem tudtam megérteni, hogy miért akartam ez elől az asszony elől elmenekülni.

Egész este olyan volt, mint egy szerelmes, fiatal leány. Minden tréfámon nevetett, minden alkalmat kihasználta, hogy megcsókolhasson, minden becézőnevet rám rakott, ami csak eszébe jutott és én nagyon boldog voltam. Tisztának éreztem őt is, magamat is és tisztának, csodálatosan szépnek ezt a szerelmet. A mi szerelmünket.

— Jó volna most meghalni... — gondoltam — ilyen tisztán és boldogan. Ilyen perc csak egyszer jön az életben.

Mintha megérezte volna, mire gondolok, így szólt:

— Úgy-e, milyen gyönyörű az élet, Tommy? Úgy-e, milyen jó dolog élni.

— Igen — feleltem — gyönyörű az élet, olyan gyönyörű, mint te vagy.

Hatalmas vacsorát csaptunk. Nem emlékeztem rá, hogy nekem valaha is ilyen jól esett a vacsora. Aztán kevés szakértelemmel és nagy igyekezettel ágyat készített és én a két karomra emelve vittem az ágyhoz...

*

Reggel arra ébredtünk, hogy recseg-ropog az egész épület. Kint óriási hóvihar tombolt, az ablakok keservesen zörögtek, szóval olyan idő volt, amilyenre az állatbarátok azt mondják: a kutyámat se ereszteném ki...

Kiugrottam az ágyból és az ablakhoz siettem. A hópihék vakítóan cikáztak a levegőben, egy pár törpefenyő pedig keserves hajlongással jajgatott.

— Na öcsém — mondtam — innen ugyan nem mozdulunk ki!

— Hát nem mozdulunk — felelte Gloria. Éleszd fel a tüzet, én csinálom reggelit! Úgy ni! Most feküdj le, amíg elkészülök.

Pár perc múlva hozta a párolgó teát, vaját és kétszersültet, meg egy kis darab sonkát, ami es-téről maradt. Megreggeliztünk és átcigarettáztuk, átbeszélgettük a délelőttöt.

Délre járt már az idő és a vihar úgy tombolt, mintha soha nem akarna alábbhagyni.

— Te, talán mégis fel kellene már kelni — mondtam hosszas megfontolás után. — Nem gondolod, hogy...

Gloria hirtelen a kezem után kapott.

— Hallgass csak!

— Mi az?

— Valami hangot hallottam.

Most már együtt hallgatóztunk.

— Semmi. — mondtam — nyugodj meg.

— Nem, nem! Egészen biztos, valaki segítségért kiáltott. Azonnal felkelünk és megnézzük,

Magunkra kapkodtuk a ruháinkat.

— Te itt maradsz — mondtam — én majd megnézem, mi az? Elég, ha én megyek...

— Nem elég. Hátha többen vannak. Minden-
esetre kimegyek veled.

— Ahogy akarod.

Nagy üggyel-bajjal kinyitottam az ajtót, amely
elé széles hóréteg rakódott. A szél arcunkba,
szemünkbe vágta a havat és mi pár pillanatig
megvakulva, tehetetlenül álltunk.

Ekkor újra felhangzott a segélykiáltás. Tom-
pán, alig hallhatóan, de nekünk ez is elég volt,
hogy megadja az irányt.

— Várj egy pillanatig, — mondta Gloria és
visszament a házba.

Egy perc múlva kijött, hóna alatt a sílécekkel
és botokkal. Felcsatoltunk és elindultunk a hang
irányába.

Kimeresztett, könnyező szemekkel vágtuk ma-
gunkat előre a hóban. Bár a szél metszően hideg
volt, arcunkról mégis csurgott a verejték.

Talán száz méternyire leheltünk a menedék-
háztól, mikor Gloria felkiáltott.

— Ott van!

Akkorra már én is megláttam a hóban fekvő
sötét tömeget. Itt kicsit lejtős volt az út és köny-
nyedén siklottunk melléje.

Egy férfi feküdt ájultan előttünk. Barnabőrű
fiatalember volt, hosszú, fekete haja csapzottan
lógott az arcába, egyik síléce kettétört, homlo-
kán pedig nagy vörös daganat éktelenkedett.

— Na, emeld fel — mondta Gloria. — Be-
visszük.

Szíjakat erősítettünk rá és a nyakunkba akasz-
tottuk, aztán megindultunk visszafelé.

Az út természetesen most még nehezebb volt
és mikor megérkeztünk, Gloria térdreesett a fá-
radtságtól, de nekem is reszkettek a lábaim.

Nagy erőfeszítéssel cipeltem be mind a kettő-
jüket. Gloria csakhamar összeszedte magát és
együttes erővel láttunk hozzá, hogy a fiút ma-
gához térítsük. Ledobtuk a kabátunkat és le-
húztuk az övét is. Gloria lemosta a dagadt, fel-
repedezett homlokot, én pedig hóval dörzsöltem
a mellét.

Csakhamar magához tért és mondott valamit,
de én nem értettem.

— Olaszul beszél — mondta Gloria. — A lá-
bára panaszkodik.

Rögtön hozzáfogtam, hogy kifűzzem a cipőjét.
A bokája hatalmasan megdagadt.

— Ennek kificamodott a lába — mondtam.

Vizesruhát csavartam rá és bebugyoláltam egy
flanelltakaróba. Ekkorra teljesen magához tért.

— Jobban van? — kérdeztem?

— O grazie, Signore, már sokkal jobban — fe-
lelte, aztán franciául folytatta. — Utközben meg-
lepett a vihar. Egy rossz bukásnál eltörött a sí-
lécem és megbicsaklott a lábam. A fejem bever-
tem valamibe. Ó igen... köszönöm Madame...
ez a borogatás rendkívül jól esik...

— Nem éhes? — kérdezte Gloria.

— Nem, egyáltalán nem, csak fáradt vagyok egy kicsit. Azt hiszem, jó lenne aludni.

— Azonnal felforr a víz. Kap egy teát, aztán alhat.

— Köszönöm. Egyébként Antonio Torelli a nevem.

A tea láthatóan jólesett neki.

— Óhajt még valamit? — kérdeztem — egy kis kétszersültet talán?

— Nem, köszönöm, csak egy cigarettát...

Rágyujtott, de nem szívta végig. Alig hogy megitta a teát, a cigaretta kihullt ujjai közül és a következő pillanatban már aludt is.

*

— Szóval nem jön a jégheoki meccsre?

— Nem. Be akarok csomagolni egyet-mást, aztán lemegyek és bevásárolok. Tudja, hogy mennyire kifogytam mindenből.

Ez egészen elfogadható kifogás volt és így valóban egyedül mentem le, hogy megnézzem Kanada és Svájc jégheoki válogatottjainak mérkőzését.

Svájc természetesen alulmaradt a küzdelemben. Ezek a kanadai hokkisták valóságos ördögök. Mint a szél, úgy suhannak végig a pályán. Úgy cikáznak ide-oda, hogy szinte látni sem lehet a korongot, ahogy ütőjük nyomán a rendeltetési helyre suhan. A kipirult arcú, izgatott közönség megtapsolhatta Kanada 14:2 arányú győzelmét.

Félhat lehetett, mikor visszajöttem. Lassan ballagtam fel a második emeletre és a lépcső tetején megálltam egy kicsit.

Az ablakból lenéztem a szemben lévő jégbárra, ahol frakkos pineérek korcsolyával a lábukon, könnyedén siklottak egyik asztaltól a másikig, óriási tálcákon, óriási csészékben forró teát és égő puncsot szolgálva fel a kipirult arcú, beszélgető, nevetgélő, flörtölő, hangos és csendes, fiatal és öreg temperamentumos és nyugodt nemzetközi vendégeknek.

A távolság és az üveglak letompította a jazz idáig szűrődő hangját. Ahogy ott hallgattam pár pillanatig, nekítámaszkodva az ablakpárkányának, megvillant bennem a kongóvidéki néger este, mikor a törzs öregjei tenyerüket összecsapkodva biztatták a fiatalokat, akik komoly arccal ütötték ki tamtamjukat, az óriási üstdobokon. Rövid, bőrbevont, kis botokkal csattogtak valami bádoglemezen és egy-két odavetődő afrikakutató szánakozó mosollyal hallgatta ezt az értelmetlen zenebonát. A parafasisakos, fehérruhás kutatók, koncerttermekre gondoltak és hatalmasan zengő orgonákra, hegedűszólókra és zongorahangversenyekre, amelyek után dübörögve zúg fel a taps. Aztán egyszerre ágyúk dördültek és torpedók robbantak a világ szárazföldi és tengeri csataterain és bömbölésükbe belefulladt a hegedűk pizzicatója, a zongora forteja, az orgona bűgása és a közönség tapsvihara. És mikor elült a gránát- és bombamennydörgés

vérzivatar, mintha egy haragos, de lenyüggőző erejű viziszörny bukkant volna fel a tengerből, amint átúsztá az óceánokat és megérkezett Európába a jazz. A jazz itt volt és diadalmaskodott és benne diadalmaskodott a messzi Kongó, öreg törzsfőnökeivel és pirosra, meg kékremázolt harcosaival, tamtamjával, melyben négertragédiák és levegőben suhanó harci gerelyek tompa és szisszenő hangja hallatszott. És diadalt ült a néger szakszofónos, puzonos és ukulelés, amint ott ágáltak a jégbárban. Már régen lemosták magukról a piros és kék festéket és remekbeszabott szmókingot vettek helyette széles vállaikra. A negyedik néger vad dsigget jár lakkcipős lábával, szmókingja alól kivillan a vastag, fehér pulóver, szélesen vigyorog és vadul rázza a rumbatököt. Az akkori fehérruhás és parafasisakos Afrikakutatók pedig valószínűleg itt ülnek most fehér hajjal és borotvált képpel, elfelejtették már a koncerttermeket, meg Beethoven IX. szimfóniáját és ütemesen verik a taktust az összevisszasogatott jégparketten, a pódiumon hancúrozó, kimeríthetellen temperamentumú black-boyok ördögi technikájú zenekara nyomán.

Mondom, mindez csak pár pillanatra villant meg bennem, aztán minden átmenet nélkül Gloria jutott eszembe és elindultam a szobám felé. Ahogy néhány lépést mentem, kinyílt a folyosón egy ajtó, Antonio Torelli szobájának ajtaja és Gloria suhant ki rajta. Meghallotta lép-teimet, hátranézett és hirtelen megállt. Ruhája

rendetlen volt és a haja kőcos. Ahogy két sietős lépéssel előtte termettem, megláttam szemében a sárga lángot. Egy kicsit gyorsabban lélegzett a szokottnál és hosszú, ideges ujjaival végigsimított homlokán. Az első mozdulatomra, hirtelen elhatározással belépett a szobámba és be akarta húzni az ajtót. Ekkorra már feltajtékozott bennem a düh, amelyet eddig a meglepetés értelmetlensége tartott vissza. Vad erővel rántottam fel az ajtót és beugrottam utána. Egy pillanatig égő szemekkel néztük egymást, aztán rövid, gyors mozdulattal pofonvágtam.

— Te rongy! — kiáltottam és éreztem, hogy a hangom rekedt, szinte rikácsolva eseng.

Csend volt.

Mindkét kezével arcához kapott és ijedt meglepetéssel nézett rám. Ekkor újra megütöttem.

— Te személl! — sziszegtem, — négy hét alatt jóllaktál velem? Változatosság kell? Egy férfi kevés neked egyszerre? Ne szóljak talán a néger jazz-zenekarnak?

Végre szóhoz jutott, ahogy meglepetését legyűrte.

— Megütöttél? Meg mertél ütni? Engem?

— Téged! Ki vagy te? Utolsó, rongy vagy! Aljas nőstény vagy...

— Hallgass! Meg mertél ütni... miért?... hogy jössz te ahhoz, hogy hűséget követelj tőlem? Ígértem neked valamit? Mondtam, hogy nem foglak megcsalni?...

— Nem szégyeled magad?

- Nem. Szabad ember vagyok. Azt teszem, amit akarok. Nem vonhatsz felelősségre.
- Piszkos kis állat vagy, akinek mindegy, hogy kicsoda, csak férfi legyen.
- Hallgass. Nem tűröm, hogy...
- Mit nem tűrsz? Hogy sértegetlek? Hát lehet téged megsérteni? Hogy merted ezt? Miért tetted?
- Mert jól esik?
- Megúntál.
- Megúntalak.
- Miért nem mondtad meg. Másképp is elintézhettük volna. Nem volt okvetlenül szükséges...
- Persze, a hiúságodat sebeztem meg. Csak az fáj!
- Nem szeretsz már?
- Sohasem szerettelek.
- Hazudsz.
- Nem hazudok. Nem szerettelek. Csak kellettél.
- Mikor faképnél hagytalak, bejöttél hozzám! Utánam jöttél, erőszakoskodtál...
- Hát aztán! Akkor te kellettél, most az olasz kellett. Semmi közöd hozzá! Nekem nem lehet körlátokat állítani. Engem nem lehet terrorizálni. Azt teszek, ami jólesik... Balkáni vadállat!...
- Akkorát löktem rajta, hogy végigesett a díványon. Egy pillanatig felágaskodott bennem, hogy megfojtom, kiszorítom belőle a szuszt, de aztán ránéztem...

Haja, ez a nagyszerű, rozsdaszínű bronzzuhag tag arcábahúllt és szétomlott a japánmintás díványpárna sokszínű selymén. Arca lángolt, keskeny, ideges dereka meggörbült és szeme tüzeben férfisorsok égtek.

Olyan szép volt, hogy nekem lehanyatlott gyilkolásranyujtott karom és eltakarva a szemem, kirohantam a szobából.

*

A többire már csak zavartan emlékszem. Felkavart eszméletem pókhálós ködén át látom, amint a szobapincérek rémült hada kiszabadítja kezem közül a véresrevert Antonio Torellit. Aztán lázasan csomagolok és utazom. Hová? Mindegy. Párizs, Berlin, Madrid. Párizsban többször beszélgettem Geraldlyval, ezzel a bámulatos költővel, aki a világon a legszebben tud szerelemről írni. Berlinben nagy pezsgőzés Paul Wegenerrel. Madrid? Madridban meglátogattam Blasco Ibanez sírját.

És nők, nők mindenütt, kis kalandok, melyek soha nem értek el a szerelemig, még csak a megszokásig sem. Vadul hajszoltam magam egyik női karból, a másikba, hogy pár nap, maximum pár hét múlva szkeptikus legyintéssel és fanyar mosollyal bocsássam útjára az éppen soronlévőt.

És egy ilyen rossz-szájízű reggelen rádöbbenem a tragikus valóságra. Nem tudom elfelej-

teni azt az asszonyt. Nem tudok élni nélküle.
Nem tudom pótolni.

Energikusan igyekeztem agyonverni magamban ezt az érzést és hirtelen elhatározással hazautaztam Budapestre. Régi ismerőseim és barátaim és különösen Gizi, — aki természetesen rögtön meglátogatott és aztán már ott is maradt, — kis időre elfeledtették velem Gloriát.

Már-már azt hittem, hogy végkép rendbejövök, amikor egy dunaparti étteremben össetalálkoztam egy francia úrral, akit St.-Moritz-ban ismertem meg. Egy darabig küzdöttem magammal, de aztán nem tudtam megállni, hogy ne kérdezősködjem Gloria után.

— Találkoztam vele Berlinben — mondta. — Lehet talán két hete. Londonban volt.

— Igen, ezt tudom, — feleltem. — Díszleteket csinált a Stuart Mária-filmhez. Olvastam a lapokban annakidején.

— Önök, ha jól tudom, összevesztek. Bocsássa meg, ha indiszkrét vagyok.

— Nem, erről szó sincs, hiszen én hoztam szóba... Egyebet... hm... nem tud róla?

— De igen. Az az olasz fiatalember, aki... tudja kiről beszélek?

— Igen, igen, csak folytassa, kérem.

— Nos, egvütt mentek Londonba. Nekem is volt ott dolgom és találkoztam velük egy ízben a Pitagorasz klubban. Egyébként megérkezésük után Antonio Torelli nemsokára öngyilkos lett.

— Micsoda?

— Igen. Agyonlőtte magát.

— Miért?

— Valami egészen zavaros és valószínűtlen históriát meséltek a dologról. Nem tudom, van-e benne valami igazság? Azt mondta egy közös ismerősünk, hogy Gloria Blondi és Torelli kártyáztak egyszer. Chemint játszottak és az olasz minden pénzét elveszítette.

— Nos? ... aztán? ...

— Most jön a dolog valószínűtlen része. Torelli kijelentette, hogy nincs több pénze. Felteszi az arany cigarettatárcáját. Gloria nevetett és azt mondta rendben van. Pár perc múlva a cigarettatárca is elveszett.

— Most mit tesz fel? — kérdezte az asszony.

— Erre Torelli nevette el magát.

— Az életemet! — felelte.

— Rendben van, — mondta nyugodtan Gloria és osztott.

— Nyolc! — vágta ki diadalmasan Torelli.

— Kilenc! — felelte csendesen az asszony. Az élete az enyém.

— Nem nyert vele. Az életem eddig is a magáé volt.

— De most jogosan az enyém. Adja írásban.

Torelli kiállított egy kötelezvényt és átadta Gloriának. Két hét múlva öngyilkos lett. Az illető, akitől ezt a históriát hallottam, azt állítja, hogy Torelli maga beszélte el neki a dolgot. Attól a naptól kezdve pokollá vált az élete. Ez a szegény fiú nem volt egészen normális, azt hiszem.

Naivan és becsületesen kitartott az asszony mellett, mert kötelezte magát rá. Gloria pedig úgy bánt vele, mint egy kutyával. Kínozta és úgyszólván, a szeme láttára csalta. Két hétig bírta a fiú, úgylátszik a szerelem adott neki erőt hozzá, aztán agyonlőtte magát. De mondom, lehet, hogy az egész dolog csak mese.

Én tudtam, hogy nem mese. Ráismertem Gloriára, ebben a misztikus históriában. És mikor hazafelé mentem, szinte jókedvű voltam. Szabadon, mindenféle gátlás nélkül gyűlölhettem ezt az asszonyt, ezt a tetőtől talpig romlott, hidegszívű és forrótestű gyilkos asszonyt és...

... És mikor hazaértem, hosszú levelet írtam neki és könyörögtem, hogy jöjjön vissza hozzám, mert nem tudok nélküle élni.

Igen, tudom, hogy ez gyávaság volt. Több: férfiatlanság. Azt az érzést azonban, ami Gloriához fűzött, nem lehet közönséges mértékkel mérni. Azt is tudom, hogy ez nagyon gyenge védekezés és nem menti a tehetetlenségemet. Én mindenesetre levonom a konzekvenciákat saját eljárásomból és meghalok.

Furcsa: mindössze ennyi az élet. Egy St. Moritz felé vezető síút, vagy egy véletlenül másnak adott hotel-lakosztály. Egy ember, akit megmenünk a hóvihartól. Egy caro-kilences a kártyasztalon. Egy vonat, amely Berlinből Budapest

felé rohan és hozza magával az asszonyt, aki végzetes. Aki után nem jöhet másik. Ennyi az élet.

Érdekes. A régebbi dolgokra sokkal könnyebben tudtam visszaemlékezni, mint arra, ami csak a napokban történt. Zavarosan és összekuszáltnan keringenek előttem a képek, melyeket szemem frisz-lencséje agyamba fotografált. Olyan, mint egy bizarr kaleidoszkop.

Mikor Gizinek megmondtam, hogy ismét el kell mennie, bólintott és csendesen mondta:

— Gondoltam.

— Gondoltad? Miből?

— Nem volt nehéz kitalálni. Mióta visszajöttem hozzád, tapasztaltam, hogy nem vagy a régi. Azelőtt kedves voltál, udvarias, jókedvű, ez most mind nincs. Hetek óta várom, hogy mikor mondd, hogy ... hát most kimondtad.

— Haragszol?

— Nem haragszom, Tamás, csak sajnállak.

— Miért sajnálsz?

— Mert az az asszony tönkretesz téged!

— Micsoda asszony?

— Gloria Blondi. Azt hitted, nem tudom? Nagyon rossz lány lennék, ha nem törődnék a dolgaiddal. Mindent tudok.

— Lehet, hogy igazad van, de ...

— De gyenge vagy. Férfi vagy. Sajnállak.

— Ne sajnálj. Nem érdemlem meg.

— Azt megtilthatod, hogy ne szeresselek, de azt nem, hogy ne sajnáljalak. Visszatérsz te még egyszer hozzám.

— Nem térek vissza, Gizi.

— Hagyd, ezt én jobban tudom.

Egy pillanatra nagy csend zuhant közénk. Ha ez a csend csak egy kicsit tovább tart, talán visszatartom Gizit és elküldöm azt a másikat, akit olyan reszkető fájdalommal várok. A csendbe azonban hirtelen belesendült az állóóra tompa bronzhangú kongása, mintha az életem lélekhangja csendült volna meg. Legyintettem és éreztem, hogy úgyis mindegy. Senki nem térhet ki a végzete elől.

— Gizi, — mondtam, — én nem érdemeltelek meg téged. Nyomorult gazember vagyok.

— Nem vagy az. Miattam ne legyen lelkiismeretfurdalásod. Tudod, hogy én nem okozok komplikációkat az életedben.

Igen, ez volt Gizi. Olyan asszony volt, aki mindig a kellő pillanatban jött és mindig simán, zavartalanul, szinte gyöngéden ment el. Ugynevezett stílusos nő volt és én szerettem a stílusos nőket. Csak hálás lehetek neki és az az érzésem, hogy cseppet sem túloztam, amikor rokonság híján — (én vagyok az utolsó alsóvári Csák) — ráhagytam örökségül a vagyonomat.

Mikor összecsomagolt mindent, hozzámlépett és megcsókolt. Lassan az ajtóhoz ment és ott még egyszer visszafordult.

Ha akkor visszahívtam volna... Éreztem,

hogy vissza kellene hívnom, de nem bírtam. A fülemben már ott zakatolt a berlini gyors kerekeinek csattogása. A vonat jött, vágatva felém a térből, zúgott, sustergett, éles reflektorfényétől elvakult szememet lehunytam és mikor újra kinyitottam, már egyedül voltam a szobában.

Tegnapelőtt megérkezett Gloria. Olyan természetesen, mintha csak egy napig lettünk volna távol egymástól. Az első éjszakán megfeledkeztem mindenről, arról, hogy megsértett, hogy megcsalt és hogy közben megölt egy embert. Egy férfitársamat.

Figyeltem, amint aludt. Nyugodtan, egyenletesen lélegzett. Én azonban nyugtalan voltam. Víziók suhantak el a szemem előtt. A néger jazzzenekar rumbát és bigint játszott a st.-moritzi jégbárban, az Atlanti-óceán mélyéből kiemelték egy háborúban elsüllyedt tengeralattjárót, a kanadai hokkicsapat csodacentere szédületes gyorsasággal vágat a svájciak kapuja felé és zúgva vágja be a korongot a kapuba. egy londoni hotelszobában főbelövi magát Antonio Torelli. Gizi csomagol és elmegy. Gloria megérkezik. diadalmasan mosolyog és én lassan felemelem a revolvvert, felemelem és elsütöm. Gloria megtántorodik, véresen zuhan végig a földön és én boldogan felsóhajtok.

Magamra eszméltem és most úgy néztem ezt

az asszonyt, mintha még sosem láttam volna. Ez a gondolat, hogy megölöm, most villant meg bennem másodszor. Először akkor, mikor megcsalt. Most azonban élesen hasított bele az agyamba, szinte ellenállhatatlanul. Megölöm! Igen, igen, megölöm! Erős leszek...

— Te nem alszol, Tommy?

Felébredt és mosolyogva hajolt hozzám.

— Min gondolkozol, öreg?

— Én... hm... hát mindenfélén... hogy mondjam csak? Most épp Antonio Torelli jutott eszembe.

Egy pillanatig elgondolkozva nézett el a fejem felett, aztán felbiggyesztette a száját.

— Tonio meghalt. Gyenge volt. Nem erre a világra való szegény. Ne bántsuk a halottakat. Az élet a mienk. Csókolj meg.

Feje közeledik a fejemhez. El akarom tolni magamtól, de nem sikerül. Aztán már nem is nagyon akarom. Megint vereséget szenvedtem.

Még azt meri mondani, hogy Tonio volt a gyenge. Nem igaz! Én vagyok a gyenge. Alávalóan tehetetlen vagyok, aki nem tudom legyőzni ezt a piszkos gyönyörűséget, ezt a veszett vágyat. Tonio különb volt, mint én. Neki volt ereje meghalni...

*

Másnap aztán beszámoltam önmagamnak. Csalhatatlanul megállapítottam a tényt, amelyet mindig is sejtettem, hogy ez után az asszony

után nem jöhet másik. Nem találhatok olyat, aki pótolja. Mi lesz, ha elhagy? Ha végképp elhagy. Mit csinálok akkor?

Ez a gondolat csaknem megőrjített. Igen, a tébolytól sokszor félttem már. A családom hajlamos volt rá. Nem! Mindent inkább, mint megőrülni!

A fürdőszobában vidáman csobog a víz. Gloria fürdik. Jókedvűen lubickol, én pedig lerogyok egy székre, megtámasztom könyökömet az asztalban és kínlódva suttogom magam elé.

— Ezt az asszonyt meg kell ölni! Meg kell ölni! Meg kell ölni! . . .

— Tommy, ki kell mennem a filmgyárba. Nem kísérsz el?

— A filmgyárba? Mi dolgod van ott?

— Itt van Budapesten Beer, a berlini rendező. Az új Hans Albers-film pesti jeleneteit csinálja. Beszélnem kell vele. Jössz, vagy nem?

— Kijöhetek.

Házikabátomat utcaival cserélem fel, lemenünk és beültünk az autóba. Gloria jókedvű volt, folyton beszélt és élvezte a rohanást, én pedig idegenül bámultam az arcába. Hiába nevetett, hiába csillant meg a napfényben rozsdaszínű haja, csinos, kicsit szabálytalan, de kifejezésteljes, értelmes arca helyén a halál csontvázkoponyája vigyorgott rám.

Az autó megállt a filmstudio előtt. Gloria Beer után érdeklődött. Bent voltunk a studioban. Egy csomó diszlet mögül előbukkant a műterem.

Elvakultam a reflektorok sokezer gyertyás fényétől. Gloria eltűnt mellőlem. Kicsit kábult voltam a nagy hangzavartól. Valaki harsány hangon vezényelt, zenekar hangolt, ügyelő szitkozódott, a munkások káromkodtak, a zongora mellett egy magas, vékony fiatalember kottákat kapott fel és dobott el, nyilvánvalóan zeneszerző volt, mert nagyban magyarázott valamit a karmesternek. Valaki megérintette a vállamat. Megfordultam.

— Gizi!

— Igen. Mit csinálsz itt?

— Gloriát kísértem ki.

— Mikor érkezett?

— Tegnap.

— Most... most boldog vagy?

— Nem.

— Miért?

— Nem tudom.

— Már nem szereted?

— Mondok neked valamit: azt hiszem, sohasem szerettem.

— Hát akkor mi ez?

— Szenvedély.

— Ez borzasztó.

— Igen, borzasztó. Olyan vagyok, mint egy ámokfutó

— Nem tudod elhagyni?

— Nem.

— És ő?

— Őt nem ismerem. Nem tudom, mi lakik benne?

— Rossz színben vagy, Tamás. Tehát Gloria sem használ.

— Nem. Nem használ, ne beszéljünk róla. Te mit csinálsz itt, Gizi?

— Kaptam egy kis szerepet. Nem sok, de kedves. Meg vagyok vele elégedve. Remélem, megnézel majd. Szeptemberben mutatják be a filmet.

Arra gondoltam, hogy én már szeptemberben nagyon messze leszek, de azért szilárd hangon mondtam.

— Persze, hogy megnézzek, drágám. Okvetlenül.

Éles hang sivitott bele a nagy zsivajba.

— Mindenki a helyére! Felvétel jön!

Gizi megszorította a karomat és elsietett. Cigarettlára gyújtottam, mire hozzámlépett egy tűzoltó.

— Kérem, itt szigorúan tilos a dohányzás.

Kisétáltam a szabadba. Úgy éreztem, hogy lassan eltompul bennem minden. Már nem tudtam gondolkozni sem. Az elhatározott gyilkosság kiölt belőlem minden izgalmat.

— Ma este! — mondtam és hosszú idő óta először mosolyogtam.

Mosolyogtam még akkor is, mikor Gloria kijött utánam.

— Mehetünk, Tommy, végeztem.

*

— Hogy jutott eszedbe pont idejönni vacsorázni?

— Nem tetszik neked ez a hely?

— Hogy tetszene, mikor egészen egyedül vagyunk.

— Én szeretem ezt a kis budai kocsmát. Sokat voltam itt diákkoromban. Nekem ez a hely kedves. Azért hívtalak ide.

Gloria felvonta a vállát és hallgatott. Megrendeltem a második liter bort.

— Itt, itt fogom megölni — gondoltam és megmarkoltam a zsebemben a revolver agyát. Jó csendes kis hely. Egyenesen gyilkosságra való... de most még nem...

Odaintettem a cigányt.

— Húzd azt, hogy „Ha meguntál édes rózsám szeretni!...”

A barnaképzű legény odaillegette magát az asztalhoz és rákezdte. Gloria csodálkozva nézett rám. Egyszerre elszégyeltem magam és dühbejöttem. Ráordítottam a primásra.

— Eredj a fenébe! Romantikus marha vagyok, érted?

— Igenis értem, nagyságos úr.

— Akkor kotródj!

Adtam neki tíz pengőt és elzavartam.

— Miért küldted el? — kérdezte Gloria — egész kedves volt.

— Lehet, de nekem nem kell. Ahhoz nem fontos a zene.

— Mihez?

— Ahhoz, hogy én... illetve... na igen, ahhoz, hogy én veled jól érezzem magam.

— Enyje, mióta mondasz te bókokat az asszonyoknak?

— Előfordul az is.

Újra megmarkoltam a revolver agyát és gyorsan kiittam két, három, négy pohár bort.

— Mi az, be akarsz rúgni?

— Sosem voltam még ilyen józan — mondtam és az asztal alatt kivettem a revolvért.

Gloria is ivott és együtt dúdolt a cigánnyal.

— Na most! — gondoltam.

— Jaj! — kiáltott fel az asszony.

— Mi az? Mi történt?

— Szegény kis lepke, beleesett a boromba. Ezt meg kell menteni.

Kést vett a kezébe és kikaparta a pohárból a lepkét. Óvatosan tette az abroszra és figyelmesen vizsgálta.

— Na, nincs ennek semmi baja, legfeljebb berúgott egy kicsit — mondta és nevetett.

A lepke kicsit imbolyogva mászkált az asztalon, aztán meglendítette néhányszor a szárnyát és elrepült.

Zavartan tettem vissza a revolvért a zsebembe.

— Mi ez? — gondoltam. — Ez az asszony erre is képes? Megment egy kis éjjeli lepkét. Hiszen ehhez jónak és gyöngédnek kell lenni. Talán én tévedtem? Talán nem is olyan romlott?

— De most már menjünk — állt fel Gloria. — Menjünk valami rendes helyre.

Fizettem és indultunk. Örültem, hogy mehetünk. Ilyen banális kis diákkocsmában nem le-

het ölni. Menjünk valami zajos helyre. Oda, ahol a revolverdörrenést talán meg sem hallják a pezsgősdugók durrogásától.

Fél óra múlva elegáns lokálban voltunk és a fanyar újbor után jóleső kortyokban ittuk a francia pezsgőt.

— Úgy van — gondoltam. — Asszonyt ölni csak itt stilusos. Ehhez harsogó jazz kell, táncban összeölelekezett párok és francia pezsgő.

A zenekar biguint játszott.

Csendesen kihúztam a revolvért az asztal alatt és mosolyogva, kényelmesen hátradőltem a karzékban. Éreztem, hogy most sikerülni fog. Hogy a lepkét nem hagyta elpusztulni a borban, ez csak szeszély volt. Tehát...

Ekkor a térde hirtelen a térdemhez ért. Mintha villanyáram futott volna keresztül rajtam. Egészen megbénultam. A revolver megint visszavándorolt a zsebembe.

— Mi van ma veled, hogy olyan szótlan vagy?

— Semmi, Gloria.

— De igen. Történt valami?

— Nem történt semmi. De még történhet.

— Mi történhet.

— Nem tudom. Hiszen ha az ember azt előre tudhatná.

— Ideges vagy?

— Igen. Valami furcsa előérzetem van. Félek, hogy el foglak veszíteni.

— Nevetséges. Miért gondolsz ilyesmire. Ne törődj a holnappal. Gyere táncolni.

— Nem, most nem tudok táncolni. Nem men-
nénk?

— Én még maradnék egy kicsit.

Nem, hát itt sem lehet. Nem tudom... nem
bírom. A térde még most is ott van a térdem
mellett...

— Menjünk, Gloria!

— Hát ha mindenáron akarod...
Elindultunk.

— Nem volna kedved egy kicsit sétálni a
Dunaparton?

— De igen — mondta —, szívesen

Hazaküldtem az autót és elindultunk.

Igen, ez lesz a legjobb. Egy óvatlan pillanat-
ban letaszítom a vízbe. A Lánchíd mellett sok
örvény van. Simán fog menni. Nevetséges. Hogy
is gondolhattam arra, hogy egy ilyen exponált
helyen... ahol vérforralóan szól a zene. Nem is
lett volna hozzá erőm.

Csendesen sétáltunk. Gloria elragadtatva
nézte az éjszakai Dunapartot. Lementünk a lép-
csőkön a rakodóra. Itt... itt könnyen megy
majd. Senki sem jár erre. Ott ugyan van egy
rendőr, aki azonban egyre távolodik. Senki sem
hallja majd a halálsikoltását.

— Gyere ide egészen a szélére — mondta.

Lám, még a kezemre jár. Nem fog nehézségbe
ütközni.

Lenéztem a kőfalról, mely talán másfélméter
magasan lehetett a víz felett. Itt biztosan elég
mély a víz, hiszen ezek a hajók...

Felemeltem a karom, de abban a pillanatban odébb lépett, mozdulatom így rövidre sikerült.

— Jaj! — kiáltotta. — Vigyázz, most majdnem beestem.

— Megcsúsztam kissé — mondtam. — Reflexmozdulat volt, ahogy utánadkaptam. Ne haragudj.

Ellépett a veszedelmes helyről és nyújtózott egy kicsit, magábaszíva a friss éjszakai levegőt.

— Gyönyörű ez — mondta — a víz, a lámpák, Buda. Örülök, hogy idejöttünk. Szép az élet, Tommy! Csókolj meg!

Abban az elkeseredett, vad, végtelen csókban ott perzselte az életem tragédiája. Gloria egész fölénye. Ellenállhatatlan, nagy, asszonyi ereje.

Mikor kibontakoztam az öleléséből, nagyon elgyengültem.

— Menjünk haza, Gloria! — mondtam.

Persze, ezt máshol nem is intézhetem el, csak otthon. Nevetséges gondolat volt, hogy itt... Csak azon a helyen lehet, ahol megfogamzott bennem a gondolat...

Vagy talán még ott sem. Először éreztem teljes nagyságában a gyengeségemet. Hogy semmi módon nem bírok vele. Sírni tudtam volna a tehetetlenségtől.

Mikor azonban hazaértünk, valami jelentéktelenség miatt hirtelen ingerült lett. Pedig akkor már azzal a gondolattal foglalkoztam, hogy talán nem is muszáj okvetlenül...

Élesen, szinte harsányan csendült a hangja.

— Csak ne fölényeskedj, fiam. Nagyon könnyen tudok segíteni a dolgon. Ha most itt hagylak, mit csinálsz? Megint vissza fogsz könyörögni. De én nem fogok jönni.

Ez a pár szó pontosan azt tartalmazta, amire én állandóan gondoltam. Ami a végzetem volt...

Lassan kinyújtottam a kezem, az íróasztalon fekvő kés után. Éreztem, hogy halásápadt vagyok. Meglátta a mozdulatomat és mosolyogva mondta.

— Tedd le azt a kést, barátom. Megvágod veled a kezed.

Szemem előtt vérszínű karikák ugráltak. Ez a nő valóban tehetetlen gyerekek néz. Hát én megmutatom neki, hogy nem vagyok tehetetlen és nem vagyok gyerek. Megvetően fordított hátat. Akkor már tudtam, hogy meghal és meghalok én is.

Most már nehéz egy kicsit rekonstruálni a dolgokat. Ennél a pontnál zavarossá válik minden. De ha már eddig leírtam, ami történt, becsületesen le akarom írni a továbbiakat is...

*

...A késem markolatig szaladt a hátába. Pedig jó hosszú kés volt... Vadászkes. Gyergyai Pali-tól kaptam, mikor hazajött Afrikából, ahol oroszlánokra vadászott. Persze nem vadászkes-sel, hanem puskával. Duplacsövű puskával... Azt hiszem robbanógolyóval vadásszák az orosz-

lánokat, de lehet, hogy tévedek. Mikor beledőf-
tem a kést, még pár pillanatig állt, szokatlanul
egyenes, kemény tartással. Kicsit felém fordult
és tágranyitotta a szemét. Zöld szeme volt. Capri
szigetén helyenkint ép ilyen zöld a tenger. Egy-
szer voltam Caprin. Gizivel. Nagy, húsos gyömol-
csöket ettünk. Csodálatos vérbélű narancsokat.
Mikor beleharapott egy gerezdbe, kifreccsent
belőle a lé és nagy cseppekben gyöngyözött a
szája szélén. Éppúgy mint most Gloriának...
Egyenesen állt, kicsit felémfordulva és nézett,
nézett évpillanatokig caprizöld szemeivel, félig-
nyílt ajkán pedig pár csepp vérgyöngy csillogott.
Belekapaszkodott az asztalba és minden erejét
összeszedve megszólalt.

— Tommy... ezt tudtad tenni? Hát neked
ennyi erőd volt?... Nem hittem volna... Lá-
tod... most... először érzem, hogy... férfi
vagy... erősebb, mint én... Most tudnád sze-
retni...

Az arca nagyon sápadt volt. Mintha csak az a
pár csepp vér lett volna az ereiben, ami a szája
szélére jött. Aztán előrebukott, hangtalanul. Itt
feküdt előttem, a mélysüppedésű perzsaszőnye-
gen és a válla kicsit mereven felhúzódott. Fur-
csán tartja a vállát. Mindig ilyen furcsán tar-
totta. Nem tudom, miért, de valami nagy, macs-
kaszerű vadállatra emlékeztetett ez a lomha
testtartás. Többnyire háttal ült nekem, mikor
beszéltem hozzá és a válla fölött nézett rám
vissza. A járása is lomha volt és mégis ruganyos.

Mint a tigrisé. Gyergyai Pali tigrisre is vadászott. Duplapuskával. Most én is tigrist öltem... vadász késsel...

Meghalt. Rögtön meghalt és én megkönnyeb-
bülve lélegzettem fel, mintha lidércnyomásos
álomból ébredtem volna. Meghalt, nincs többé...

Nem. Nem vagyok elvetemült gazember. En-
nek így kellett történni. Ezt a problémát nem le-
hetett másképp megoldani. Ezt a csomót nem le-
hetett kibogozni. Ezt vágni kellett. Sőt!...
Szúrni... Vadász késsel... Senki más asszony-
nak nem volt ilyen szép háta, mint neki. Egyszer
lefényképeztette a hátát. Derékig meztelenül.
Még most is megvan nekem valahol a kép...
majd előkeresem...

Valószínűleg sokáig álltam ott és néztem. Olyan
volt, mint egy benaresi bálvány előtt arcraborult
hindu papnő. Nem papnő, átokkirálynő, aki
meghalt...

Kicsit kábult lehettem, ahogy ott álltam és a
homlokom verejtékes volt. Kis idő múlva ma-
gamhoz tértem és lehajoltam hozzá. Kihúztam a
hátából a kést.

Aztán megcsókoltam a késen a vérét...

Ma megöltem Gloriát. Itt fekszik előttem a
szőnyegen és én már alig látom. Mint materia
megszűnt számomra létezni... nem, nem fogok
most megörülni, hiszen ezt az egész izét... egész
dolgot azért csináltam, mert el akartam kerülni,
hogy megörüljek. Egyszer voltam az örültek-
házában. Egy barátomat látogattam meg, aki

szintén nagyon szerette az asszonyokat. Azóta már jobban lett és kikerült onnan és az egyik ápolónőnek gyermeke van tőle...

Őszintén bevallom, nem tudnám pontosan meghatározni, miért írtam most le ezt az egész históriát. Soha nem voltak írói ambícióim... Nem is lehettek. Világéletemben gazdag ember voltam és amellett, az Alkotás és Cselekvés misztikumai sohasem sarkantyúzták a fantáziámat. Még levélírónak is rossz voltam.

De úgy érzem, most le kellett írni mindent, ami történt... kell... én soha nem ismertem azt a szót, hogy «kell». Azt ismertem, hogy „talán“, azt is, hogy „ugyanbánomiséén“, azt is, hogy „mittörődömvele“, de azt, hogy kell, csak akkor, mikor rájöttem, hogy Gloria nekem a nő és a vágy paroxizmusát jelenti és hogy nélküle...

Tehát én most leírtam ezt mind, ahogy így zavartalanul kettesben vagyunk, én meg a halott szeretőm... Gloria, a halott szeretőm, akit én öltem meg.

Leírtam, mert maradandó dokumentumot akarok hagyni, az életünkről, mert nem akarom, hogy nyomtalanul tűnjünk el az árnyékvilágból, mi ketten, akik a szerelemben találtatunk bűnösnek és halálra ítélttünk...

... és én most sírkövet akarok állítani az asszonynak, aki után nem jöhet másik, tollal építetek neki betűmauzoleumot, mert az írás megmarad és megtisztítja és imádságosan széppé, ki-

engesztelően áldottá teszi elátkozott, vétkes életünket.

Igen, kicsit nehéz volt most írni, persze zavaros a fejem és kapkodok egyik mondatból a másikba, de mégis írok, mert kell... mert úgy érzem, hogy csak ezzel fejezhetem be méltóan ezt a dolgot és *most* kell, *most* kell, amíg itt fekszik mellettem az asszony karcsú, hosszú teste, mint egy kidöntött, fiatal libanoni cédrus... aztán meg fogok halni...

*

„Munkatársunk meglátogatta, az elborult elméjű Csák Tamást, az idegszanatóriumban!” (Az Esti Hírek eredeti riportja.)

Csendesen és nyugodtan viselkedik. Nem látzik rajta semmi. A pupillája kicsit mintha me-rev volna. A főorvos bemutat neki.

Udvariasan kezét nyújt, de nem akar beszélni. Ha néha-néha megszólal, csak ennyit mond: Az Átokkirálynő meghalt... Ez így van rendjén...

A főorvos, kérdéseimre elmondja, hogy tegnap még dühöngött. Mindenáron öngyilkos akart lenni. Kényszerzubbonyt húztak rá, ma azonban már nyugodt. A gyilkosságról nem beszél semmit.

Az előcsarnokban talákoztam egy hölgygel. Rajna Gizi színésznővel, aki azelőtt Csák Tamás barátnője volt. A művésznő valósággal belebetegedett a tragédiába.

Mikor indulni készülök, nagy meglepetés ér bennünket. Már mint a főorvost és engem. Csák Tamás kimondja az első aránylag értelmes és összefüggő mondatot.

— Mit gondol szerkesztő úr, van pokol?

— Van — felelem.

— Én oda akarok jutni — mondja. — Gloria is biztosan ott van. Együtt fogunk égni. Milyen forró lehet egy kétezer fokra felhevített kemenében Gloria csókja...

*

... a bíróság a tanuvallomásokból és a vádlott feljegyzéseiből, valamint az orvosi szakvéleményekből megállapította, hogy a vádlott hónapokon keresztül túlfeszített idegállapotban élt és ez az idegfeszültség sok tekintetben meghaladta a józan ítélőképesség határát...

— — — — —
Miután az ügyész úr nem fellebbezett, a vádlott szabadlábrahelyezésének semmi akadálya nincs...

*

— Tudod, Gizi, Párizsba csak azért jöttünk, mert mikor szakítás után, a vele való szakítás után bolyongtam a világban, ide is eljöttem. Geraldlyval, a költővel beszélgettem sokat a szerelemről.

— Szeretnél most is találkozni vele?

— Nem. Geraldtyt én ma nem érteném. Az ő finomságain én túl vagyok. Eldurvultam hozzá. Odabent, a nagy sárga házban... tudod, mikor

még beteg voltam... sokat gondolkoztam a dolgon. Akkor változtam meg.

A nagy városon keresztül való mezei futás finisét nézték. Az atléták sárosan, izzadtan, lihegve, kipirulva, de derülten, jókedvűen, boldogan értek a célba. Kicsit szomorú mosollyal néztem őket, de éreztem, hogy nekik van igazuk.

*

Berlinbe is ellátogattunk az emlékezések körútján. Berlinben annakidején Paul Wegenerrel, a filmbőlénnyel, a robusztus, téglaszínarcú misztikussal pezsgőztem és arról a művészetről beszélgettem, ami már rég a múlté.

Most, a nagy versenypálya egyik páholyában ültem, Gizi kezét fogtam és néztük a hatnapos kerékpárversenyt, a sechstagerennen-t. A versenyzők ájult erőlködéssel, eszméletlenül taposták a pedálokat. Ha egy kidőlt, rögtön jött a társa, felpattant a gépre, taposott tovább és az ájultat kivitték.

Négy napja tartott már a verseny. Még két napig ki kell nekik bírni.

Kibírják. Az ember sok mindent kibír.

*

Madrid. Mikor még beteg voltam, odabent a sárga házban, sokat gondoltam Madridra. Külföldi bolyongásom utolsó stációjára, mikor azzal töltöttem az időmet, hogy órákig sétáltam a

nagy spanyol író, Blasco Ibanez sírja körül. De rég volt.

Most ismét itt vagyunk. Gizi is ki akar menni a temetőbe, de én nem állok kötélnek. Hol vagyok én már ettől a gyengeségtől? Azon töröm a fejem, hogy bikaviadalra menjünk-e, vagy autóversenyre?

Az autóverseny mellett maradtunk.

Az autók három-négyszázkilométeres sebességgel száguldanak előttünk. A közönség tombol. A huszadik század él, lüktet és túlfűtötten remeg a sportpályákon és az emberek idegeiben.

Mi ma élünk!

Az egyik versenyautó felcsuszik a falig. Három szaltót is csinál, amíg odazúzódik a földhöz. Láng csap fel. Kis recsegés, egy kiáltás. A pályaszolgák rendet csinálnak. A vöröskeresztes autó jön, felszívja az új táplálékot és megy. A vért feltörlik és a verseny tovább folyik.

Mi ma élünk! Ma élünk!! Ma élünk!!!

(VÉGE.)

A *Világvárosi Regények* következő számában

GÖRÖG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS REKORD-BETÖRŐ

című bűnügyi regénye jelenik meg.

Ez a regény a budapesti alvilág hivatásos gonosztevőinek életét rajzolja meg a valóságnak olyan megdöbbentő erejével, mintha az olvasó a legizgalmasabb események kellős közepébe került volna. Mert ezen a regényen nem érezni némely bűnügyi história kitaláltságát, elejétől végig a való élet izgalmas levegője ejti rabul az olvasót.

192. számú keresztrejtvény

	1	2	3	D			4	5	6	7
8					9					
10					A		11			
12					13	14		15		
R				16						
17	18	19	20							
21					22	23		24		
				25						
	26						27			
28				29		30				
31	32									E
33							34	35	36	
37			38		V		39			
40							41			
42						Y				

192. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Ovidius egy sok igazságot tartalmazó megállapítása
4. De milyen savanyu!
8. „God . . . the king!”
(Isten óvja a királyt!)
Az angol himnusz kezdőszavai
9. Ami kerek és gömbölyű
10. A békebeli futballválogatott kapusa
11. Szarvasfajta — névelővel
12. Ez itti!
13. Tolnai Simon monogramja
15. Száz — szerbül
16. Kerek szám
17. Aki az űlést vezeti
21. Tied — franciául
22. Ócskát, kopottast
26. Ami a Náthán hátán van
27. Báj, grácia
29. Majdnemhogy egy fél tucat
31. A tükör hátán is ez van
33. Rabbi
34. A hentes teszi a szalonával
37. A biblia neve is
39. Találta vala
40. Így rohan az, aki ideges
41. Elem
42. . . . Isten

FÜGGŐLEGES:

1. Magyar Atlétikai Szövetség
2. Rettenetes cár
3. Az 6 számára
4. Cipőkenőcs-márka
5. Szakaszevezető — még a közőshadseregbeli baka nyelvén
6. Előkelő
7. Büszke vezér
8. A Péter című hangosfilm tangója (Brodszky—Harmath)
14. Kóc, haj
16. Telekkönyv
18. Kedves — németül
19. Csendesítő intelem — falusi zamattal
20. A magáét
23. Kis súly
24. Női becenév
25. Szenvedő
28. Díjszabás, taksa
30. Deciméter rövidítése
32. Égnek áll
34. Petőfi-költemény
35. Svájci főhelye
36. Nem a valódi ok
38. Tuniszi gabonamérték

A 191. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE: !

Vizszintes: 1. A hizelgés a balgák hizlalója, 5. Kimberley, 7. Aal, 8. Ég, 9. Az, 10. Miho, 12. Ékszer, 13. Itai, 14. Ső, 15. Nina, 16. Aba, 18. Be, 19. Jobb, 21. Loy, 22. Est, 25. Va, 26. Mez, 29. Int, 30. G. I., 31. Ink, 32. Szó, 33. Bánk, 35. Az, 37. Apad, 40. Ér, 41. Dobó, 42. Alkáli, 43. Ara, 44. Em, 45. Zs, 47. Zug.

Függőleges: 2. Haiti, 3. Ill, 4. Eé, 5. Kassa, 6. Izzó, 7. A mindenki dolga senki dolga, 11. Olaj, 17. BB, 18. Bozen, 20. Ovó, 21. Lesi, 23. Skizz, 24. Timó, 26. Ma, 27. Dt, 28. Gin, 32. Saragossa, 33. Ab, 34. Kada, 36. Dráma, 38. Porzó, 39. Aqauj, 40. Ekes, 46. Sa,

A VILÁGVÁROSI REGENYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc.
Bozzay Margit, Nógrádi Béla.

Az utolsó 25 szám a következő:

168. GÜRÜG LÁSZLÓ: Dráma a hó alatt.
169. BÜKY GYÖRGY: A dúvad.
170. FORRÓ PÁL: Gyilkosság az Youkon mellett.
171. SZENTGYÖRGYI FERENC: Reggeltől reggelig.
172. NÓGRÁDI BÉLA: Knock out!
173. GÜRÜG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Nyomról-nyomra.
174. LELESZY BÉLA: Asszonyfarm a Gyöngyfolyónál
175. KELLÉR ANDOR: Badeni karand.
176. CSÖNDES GÉZA: A varázsló.
177. KOLOZSVÁRI ANDOR: Az elloptott tangó.
178. GOSZTONYI ADÁM: A magányos farkas.
179. GÜRÜG LÁSZLÓ: Szorul a hurok.
180. LELESZY BÉLA: A Kis Karibu
181. NÓGRÁDI BÉLA: Bűnös vagyok.
182. ASZLÁNYI KÁROLY: A tolvajkirály.
183. FORRÓ PÁL: Péter két asszonya.
184. TERNAY ISTVÁN: Boldog vakáció.
185. REJTŐ JENŐ: Gyilkos?!
186. GOSZTONYI ADÁM: Conelly vakációja.
187. BÜKY GYÖRGY: A vadászó.
188. SZEREDY S. GUSZTÁV: A rettegés városa.
189. GÜRÜG LÁSZLÓ: Ember a himárban.
190. LELESZY BÉLA: Haisza a Deltengeren.
191. SZENTGYÖRGYI FERENC: Tisztító vihar.
192. NAGY KÁROLY: A bestia.

